

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 698/2018
12.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Штрпца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 828/17 од 17.07.2017. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 244/17 од 10.04.2018. године, на седници већа одржаној дана 12.07.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Штрпца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 828/17 од 17.07.2017. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 244/17 од 10.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 828/17 од 17.07.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се овако утврђена казна затвора неће извршити, уколико окривљени у року од 2 (две) године од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да у року од 24 месеца од дана правноснажности наведене пресуде, исплати износ од 800.000,00 динара, на име дугованог износа издржавања малолетне оштећене ББ, на руке законској заступници малолетне оштећене, ВВ, а под претњом опозива условне осуде. Истом пресудом, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то трошкове пуномоћника малолетне оштећене, за чију висину је одређено да ће бити опредељена у посебном отпрамку решења, док је истовремено окривљени ослобођен плаћања трошкова судског паушала.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 244/17 од 10.04.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Штрпца, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 828/17 од 17.07.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Штрбац, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и донесе „одбијајућу пресуду за радње извршења које су обухваћене застаром“ или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Штрбац у захтеву за заштиту законитости истиче да је пре доношења побијане првостепене пресуде Основног суда у Новом Саду К 828/17 од 17.07.2017. године, за део радњи извршења кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а самим тим и застарелост извршења обавезе из посебног услова, с обзиром да је изреком првостепене пресуде, окривљени оглашен кривим да је кривично дело извршио у временском периоду од 01.01.2009. године до 31.05.2017. године, па бранилац сматра да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани а из следећих разлога:

Наиме, стоје наводи захтева да је окривљени правноснажно оглашен кривим да је кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ извршио у временском периоду од 01.01.2009. године до 31.05.2017. године, али по налажењу Врховног касационог суда, будући да се у конкретном случају ради о континуираној радњи и трајном кривичном делу код кога се радњом извршења сматра све време док траје произведено противправно стање, то и рок застарелости почиње тећи од момента када престане такво стање, па како је противправно стање престало дана 31.05.2017. године, то би у смислу одредбе члана 103. став 1. тачка 6) и члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила тек

протеком дана 31.05.2023. године. Из наведеног произилази да су побијане пресуде, и првостепена пресуда од 17.07.2017. године, и другостепена пресуда од 10.04.2018. године, донете пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, да је за део радњи извршења наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а самим тим и застарелост извршења обавезе из посебног услова, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић